

KÖZLEKEDŐ EDÉNYEK

Neked készült minden, az ágy, a párna,
a méhkürt csillói érted sepertek,
téged kerestek egymásban a sejtek,
burkot neked szőtt a nyálkahártya,

rád várt az úr, csönd az éjszakára,
vízre a pohár, hercegnőre herceg,
tiéd legyen, ahogy tiéd a tested,
fáé a kérge, madaré a szárnya.

Neked készült minden, a párna, az ágy,
puhult az agyag, forgott a korong,
fűtött a kemence, égett a máz,

sötétszürkén, ezerkétszáz fokon,
hogy tiéd legyen, az utolsó hazád,
mint madaré az ég, fáé a korom.

76 ANASZTOMÓZIS

Mint ugróiskola a krétahegyet,
tubust a fogkrém, fürtöt a mazsola,
mint fókuszpontjait a parabola,
féknyom a csikorgást, pengét a hegek,

keresem, mint liszt a búzaszemet,
B az A-t, valaholt a valahova,
torkot a szó, lepkeszárnyat a pora,
a pontot, ahol kilazult a menet,

az utat egyik értől a másikig,
mint nyomáskülönbséget a szembeszél,
a pontot, amin valakik átviszik

azt, amit nem lehet, ahogy pengeél
viszi az életet – azt, hogy márpedig
ami elindult, egyszer körbeér.

VÍZMÉRTÉK

77

Most az a légbuborék vagy, kilenccel
múlt kettő, egyensúlyozol a létrán,
már áll is a fakunyhó fala, némán
méred a tetőt rá, tudod, milyen kell,

úgy harminc fokos, elmozdulsz vizedben,
és meglesz a szög, a légbuborék áll,
aztán megremeg, porszem egy rakétán,
de még leülsz, a cement hadd pihenjen,

így ülünk, a kör és a buborék,
légy zöng, várjuk, hogy kössön a cement,
kilenccel múlt kettő, de tudom én,

hogya a légy odébbállt, a nap lement,
a cement megkötött, s a magas ég
átüt a tetőn, mint mindig, mindenben.

78 PALACKPOSTA

Talán egy ízt, borét vagy tengerét,
talán iránytűt, jobb csillagzatot,
ólomköpenyt – magadra húzhatod,
az űrben ne sugározz szertesét,

talán egy színt, azúrt vagy gesztenyét,
a dzsekidben bujkáló illatot,
egy nyelvet, amelyen elmondhatod,
mivé kristályosul a csend feléd,

talán szőláncot, rómit, barkochbát,
elixírt, bármire jó csodaszert,
valamit, ami titokban visszaránt,

vagy valamit, amit sosem mondtam el,
elküldeném azt is, hogy megbocsásd –
ha oda nem is ér, legalább útrakel.

ÖLTÖZŐ

79

A férfiak balra, jobbra a nők.
Kezemben ficánkol újra kulcsa,
ajtáját szemhéjam nyitja-csukja,
a csempékre klórszagú pára nőtt,

a kilincs ragyog, ezüst vagy drágakő,
lenyomom, és belépek a furcsa
esőbe, mintha csak higany hullna,
a kulcslyuk hideg, mint a puskacső.

Te vársz a másik oldalon, ma lesz,
hogy megtanítasz úszni, napvégi
fény lézeng a vízen, elült a nesz,

megtanítasz a túlsó falig érni,
én visszanezék, még felém intesz –
nem te, csak egy ismeretlen férfi.

